

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΕΣΚΟΥΚΗΣ

v.vescoukis@cs.ntua.gr

Οι "συμβασιούχοι"

"Συμβασιούχος, ο, η": ο/η έχων/ουσα σύμβαση τινά. Σύμβαση, δηλαδή νομικό συμβόλαιο με δύο αντισυμβαλλόμενους: το υποκείμενο του συνθετικού "έχω" στο "συμβασιούχος" και, στα δικά μας συμφραζόμενα, το ευρύτερο δημόσιο. "Συμβασιούχος", λοιπόν, είναι όποιος έχει, ή είχε σύμβαση με το ελληνικό δημόσιο. Επίσης, όποιος "έχει", ή "είχε" σύμβαση και αν δεν καταλαβαίνετε τα εισαγωγικά, διαβάστε παρακάτω. Οι συμβάσεις αυτές διακρίνονται σε "συμβάσεις έργου" και σε "συμβάσεις εργασίας", σε ορισμένου και αορίστου χρόνου, σε ιδιωτικού και δημοσίου δικαίου.

Η ιστορία είναι γνωστή: συμβασιούχοι ίσον πολιτικοί όμηροι, δεμένοι χειροπόδαρα στις επιλογές και τους χειρισμούς της εκάστοτε κυβερνητικής εξουσίας με αντάλλαγμα το "καρότο" της

μονιμοποίησης, της μετάπτωσης από το ένα καθεστώς στο άλλο, της ανανέωσης της σύμβασης και ό,τι άλλο μπορούν να φανταστούν οι κύριοι "ξέρω-μόνο-να-κυβερνώ". Οροι, ρήτρες και συνθήκες μονιμοποίησης, μόρια, παραδοχές, νομικές ισοδυναμίες, σχέσεις εργασίας ρητές ή υπονοούμενες, ανάγκες πάγιες και διαρκείς, ανάγκες έκτακτες ή εποχικές όλα δορυφόροι της νομολογίας του εκφυλισμού ενός ιδιότυπου μετα-δημοκρατικού πολιτεύματος της τηλε-αποχαύνωσης.

Θα πείτε ότι το να είναι κανείς τέτοιος όμηρος είναι δικαίωμά του και μάλιστα "αναφαίρετο". Οντως και πράγματι, δεν μπορούμε να αυτοχρίσουμε εαυτόν σε υπερασπιστή όσων επιλέγουν, έχουν και πάνω απ' όλα αξίζουν αυτή την κατάσταση. Δεν δικαιούμαστε παρά μόνο να σχολιάσουμε με τα μελανότερα χρώματα την συναλλαγή "σύμβαση - ψήφος", η οποία είναι απλά νοσηρή. Οφείλουμε, όμως, να προβληματιστούμε επί του ερωτήματος "πόσο πιο νοσηρή μπορεί να γίνει;". Απάντηση έχουν, όπως έχουν σε όλα, οι σύγχρονοι κυβερνώντες, αλλά και οι διεκδικητές ("challengers" για την κα Διαμαντοπούλου) της κυβερνητικής εξουσίας.

Σε έναν από τους σχετικά πρόσφατους Νόμους του Κράτους (τους), μονιμοποίησαν όσους συμβασιούχους είχαν συμπληρώσει 2 έτη συμβάσεων μέσα σε κάποιο καθορισμένο χρονικό πλαίσιο. Το σκεπτικό ήταν ότι "για να σε παίρνει το δημόσιο με σύμβαση για δύο έτη, σημαίνει ότι καλύπτει πάγιες και διαρκείς ανάγκες". Ελαστικό

σκεπτικό, τόσο που δεν μπορεί κανείς να το καταρρίψει εύκολα: πράγματι, υπάρχουν υπηρεσίες και συμβασιούχοι για τις οποίες αυτό ισχύει. Υπάρχουν, όμως και περισσότερες από όσες φαντάζεται κανείς περιπτώσεις για τις οποίες αυτό δεν ισχύει: όπου κάποιοι γίνονται "συμβασιούχοι" σε μια νύχτα με εικονικές συμβάσεις που συνοδεύονται από το κίτρινο (κυριολεκτικά και μεταφορικά) χαρτάκι του απανταχού κομματάρχη και διεκδικούν την πολυπόθητη "μονιμοποίηση". Και ποιοι άλλοι γνωρίζουν καλύτερα το σύστημα και έχουν και τις προσβάσεις στην ανοχή, από τους ήδη "εργαζόμενους" σε έναν χώρο; Ετσι, σε μια "Υπηρεσία" του Δημοσίου, ξαφνικά εμφανίζονται ως συμβασιούχοι τα παιδιά, τα αδέρφια και οι λοιποί συγγενείς πρώτου βαθμού των "υπηρετούντων" και η Υπηρεσία γίνεται οικογενειακή υπόθεση. Όσο για τους χωρίς εισαγωγικά υπηρετούντες οι οποίοι έχουν μια χαρά στοιχεία για καταγγελίες, γι αυτούς ισχύει ο νόμος της σιωπής, καθότι η εποχή ανήκει σε άλλους, ο δε πειρασμός ανταλλαγής της σιωπής με "κάτι" είναι παραπάνω από ανθρώπιнос.

Αυτά έχουν γίνει πολλές φορές, πιο πρόσφατα πέρυσι το χειμώνα και επαναλαμβάνονται και φέτος με τη διαδικασία υποβολής αιτήσεων να ολοκληρώνεται στα τέλη Νοεμβρίου. Αυτή τη φορά σειρά έχουν οι 2ου βαθμού συγγενείς, οι φίλοι κλπ. Οι κομματάρχες τρίβουν τα χέρια τους ενώ οι διευθυντές χαίρονται για την υστεροφημία και την εξουσία που αποκτούν. Το δημόσιο ανακάλυψε τον τρόπο να παρακάμψει όσα πιάστηκε από την ΕΕ να θεσπίσει (το ΑΣΕΠ υπάρχει πλέον για να λείπει ότι υπάρχει) και εφθύρε τους εικονικούς συμβασιούχους. "Το δικαίωμα στη δουλειά", θα πείτε. Και από πότε το (με τέτοιο τρόπο εξασκούμενο) δικαίωμα στη δουλειά κάποιων δημιουργεί υποχρέωση κάποιων άλλων να δουλεύουν στην ελεύθερη αγορά για να τους πληρώνουν; Στην αγορά της Νέας Οικονομίας των εταιριών που τελούν υπό εκκαθαρίσεις και συγχωνεύσεις, δεν υπάρχει "δικαίωμα στη δουλειά"; Εκεί, στον πραγματικό κόσμο, μπορεί κανείς να διεκδικήσει "μονιμοποίηση" επειδή έχει δουλέψει ήδη δύο χρόνια; Την απάντηση την ξέρετε, όπως επίσης κατά βάθος ξέρετε ότι υπεύθυνες είναι (τουλάχιστον) όλες οι μεταπολιτευτικές κυβερνήσεις, τα μέλη των οποίων βλέπετε να διδάσκουν αυτό που απλά εμπεδώθηκε στο Δημόσιο: το "πάρτε τα παιδιά στη δουλειά". Θα πείτε "και τι άλλο να γίνει;". Είδατε τι καλά που κάνουν τη δουλειά τους οι μεταπολιτευτικοί πολιτικοί; Τόσο καλά, που τους (και σας) αξίζει να τους ξαναψηφίσετε.